

Halászsati Lapok

A Magyar
Mezőgazdaság
melléklete

XV. évfolyam

2014
május

A Magyar Haltermelők és Halászsati Vízterület-hasznosítók
Szövetségének Lapja

SZERKESZTI: Szerkesztő Bizottság • FELELŐS SZERKESZTŐ: Hajtun György
E LAPSZÁMUNK A VIDÉKFEJLESZTÉSI MINISZTERIUM TÁMOGATÁSÁVAL KÉSZÜLT

Sokat lendített az uniós tagság a halászok szekereén

Amikor Dr. Németh Istvánnak, a MAHAL elnökének megemlítettem, hogy meg kellene emlékeznünk az Európai Unió tagságunk tizedik évfordulójáról, akkor annyit mondott: hogy elrepült az idő! A jóba hamar beleszokik az ember, márpedig az uniós tagság több pozitívumot hozott, mint negatívumot. A magyar halásztársadalom a halászsati támogatások révén olyan fejlesztéseket hajthatott végre, amelyekről e támogatások nélkül aligha álmodhatott. Az elnökkel nem csak a fejlesztésekről, hanem az uniós egységes piacáról is szót váltottunk, miként arról is, hogy az akvakultúra helye, szerepe hogyan változott az elmúlt évtizedben az Európai Halászsati Politikában.

• Elnök úr, május elsejével tízéves az uniós tagságunk. Emlékszik-e még arra, hogy amikor készültünk a belépésre, milyen várakozásokat fogalmazott meg a halászsati ágazat?

– Mintha most lett volna, úgy röppent el ez a tíz év, s mondhatom, hogy igen aktív időszakként éltük meg az elmúlt évtizedet. Nagy várakozás előzte meg a csatlakozást, hiszen tudtuk, hogy az uniós tagországok komoly támogatásokat, piaci szervezethez és előnyöket élveztek velünk, kívülállók szemében. Vártuk tehát a tagságot, s az az eufórikus öröm, ami eluralkodott az egész társadalmon, az a magyar halásztársadalmat is érintette.

• A Halászsati Politika önálló területe az uniós szabályozásnak. Miként befolyásolta ez a politika a magyar halászok életét?

– Tudni kell, hogy az Európai Unióban a tengeri halászat okán született meg az önálló halászsati politika. Az EU halfogyasztása igen jelentős, olyannyira, hogy saját fogásból nem is tudja kielégíteni piaci igényeit. Az EU a világ egyik legnagyobb haltermék importőre. A tengeri halászat mára még nehezebb helyzetbe került, hiszen ismerjük a híreket: a túlhalászás következtében jelentősen lepadt a tengeri halállomány. Magyarország, mint tenger nélküli ország, nem számottevő az uniós halpiacán, nekünk ugyanis az akvakultúra, a tógazdasági haltermelés a fontos és meghatározó. Kezdetben voltak is

Dr. Németh István elnök

ebből feszültségeink, hiszen a halászsati politika marginálisan kezelte az akvakultúra kérdéseit. Nekünk, magyaroknak pedig adódott még egy speciális problémánk: az agrár-környezetgazdálkodási programunkat, amelyet már az uniós csatlakozás előtt elindítottunk, nem a halászsati, hanem a mezőgazdasági pénzügyi alapról finanszírozta az EU. Az viszont az EU-ban szigorú szabály, hogy a pénzügyi alapok nem átjárhatók. Nem is sikerült a magyar kormányának elintéznie, hogy az akg-ra szánt pénzt a halászsati pénzügyi forráshoz csatolják, ezzel több milliárd forintot vettek ki a zsebünkől. Ez a probléma egyébként az érdekképviseleti munkában is szakításhoz vezetett, s emiatt alakult meg a Magyar Akvakultúra Szövetség, amely-

Tartalom

Kutatók és termelők az ágazat lendületvételeért	3
Az EATIP éves közgyűlése	4
Tovább él a brazil kapcsolat	4
Tiszasülyön rendben mennek a dolgok	5
Egy kitüntetés margójára	6

lyel – szerencsére – ma már szoros és jó az együttműködésünk. Az akg program folytatódott ugyan, de lényegesen kevesebb pénzt – a korábbiak mintegy harmadát – kaptak azok a gazdaságok, amelyek újabb öt évre vállalták a programban előírt teljesítését. S hogy a kérdésre is válaszoljak: a Közös Halászsati Politikánál első lépésként az okozott nehézséget, hogy a támogatási források legnagyobb részét a tengeri halászatra fordították, pontosabban a tengeri hajóflották fejlesztésére, majd a leépítésére költötték a legtöbb pénzt. Mi kimaradtunk ezekből a támogatásokból, ám a ciklus második felében már az édesvízi tógazdasággal, természetesvízi halászsattal rendelkező országok is jelentős EHA-forrásokhoz jutottak. Bár ezen források elosztása sem volt – úgy mond – demokratikus.

• Azért mi, magyarok – ha szabad így fogalmazni – hagyunk nyomot az Európai Unió halászsati politikájában, mert az a 2014–2020 időszakra jelentős reformon ment keresztül. Az akvakultúra új stratégiai elemeket tartalmaz...

– Kétségtelen tény, hogy sok komoly diplomáciai erőfeszítést tett a magyar kormány annak érdekében, hogy Európa más szemmel nézzen az édesvízi haltermelésre. A sorsforduló 2010-ben történt, amikor Magyarország töltötte be az uniós soros elnöki tisztét. Fazekas Sándor vidékfejlesztési miniszter a tengerrel nem rendelkező uniós tagországokat összefogta, és a közös érdekeket megjelentette az európai halászsati biztosnál. Sikerült megismertetni és elfogadtatni azokat a speciális körülményeket, amelyekben a magyar haltermelők dolgoznak. Elfogadták, hogy a haltermelés több, mint gazdasági te-

(Folytatás a 2. oldalon)

(Folytatás az 1. oldalról)

vékenység, hiszen egy tó az adott környezetben nem csupán a biodiverzitás fenntartója, a védett állatok otthona, a mikrokörnyezet gazdagítója, hanem ma már a horgászturizmus egyik kiemelt célpontja is. Jó hír, hogy idén a halastavakat kivették a mezőgazdasági művelési ágból, így a gazdálkodás könnyebbé válik, és a valós helyzethez közelebb kerülhetünk. Ma már elmondható, hogy Brüsszelben is ismerik a magyar tógazdaságok helyzetét, körülményeit, a diverzifikált haltermelést. A természet védelme, a tógazdálkodás, az akvakultúra és az intenzív technológiák összességében felkeltették a brüsszeli felügyelők irántunk, és azt a jelzést kaptuk, hogy az új időszakban a pénzügyi források szűkülése ellenére sem kapunk kevesebb támogatási forrást az új Európai Tengerügyi és Halászati pénzügyi alaphoz. Ez nagy eredmény például a szomszédos Romániához képest, ahol a nagyon sok kapott pénzt nem tudták elkölteni.

• **Őn szerint mennyire volt szerencsés az elmúlt időszak abból a szempontból, hogy a világ tengeri halászatát igen nagy támadások érték a zöld és más mozgalmaktól?**

– A világ tengeri halállományja jelentősen megapadt az elmúlt évtizedek túlhalászása következtében. Nekünk viszont kedvező szél került a vitorlánkba, hiszen ezáltal az akvakultúra, az édesvízi haltermelés sokkal nagyobb figyelmet kapott világszerte. Első-

sorban azért, mert a tengeri halak piacán hiány keletkezett, amit csak az akvakultúra képes pótolni. Az EU is korlátozta a fogható mennyiséget, így a hiányt részben harmadik országokból, elsősorban ázsiai piacokról pótolta. Innen viszont ellenőrizetlen termelési körülmények között előállított haltermékek érkeztek (lásd pangasius), mégpedig nagy élelmiszerbiztonsági kockázattal. Ezt követően az EU felismerte, hogy a belső akvakultúras termelést kell fokozni, vagyis a tógazdasági haltermelést kell növelni, erősíteni, mert így biztonságos, ellenőrzött haltermékek jutnak az EU piacra is. Ezért kellett átalakítani a Közös Halászati Politikát is.

• **Az elmúlt tíz, de mondhatom, tizenöt évben (a MAHAL már 1999-ben elindította a közösségi halmarketing programját) megtanultuk, hogy mi is az marketingtevékenység.**

– Kétségtelen tény, hogy előrébb jutottunk ezen a téren, de még mindig tanuljuk a szakmát. Mondom ezt azért, mert a piaci mozgások nem sokat változtak, hiszen ma is vannak olyan időszakok a haltermelésben – lásd őszi lehalászás – amikor túlkínálattal vagyunk jelen a piacon, tavasszal viszont hiány mutatkozik bizonyos korosztályokból. S ez sajnos a hal árában is megmutatkozik, tíz éve nem tudunk árat emelni. Az is tény, hogy az érdekképviseleti szervezetek sem tudják a tagok termelési tevékenységét koordinálni, befolyásolni annak érdekében, hogy optimális termelési szerkezet alakuljon ki az ivadékok, a tenyésznövendék hal és az étkezési hal előállításában. Kicsit hektikus a piac, miként a termelői kínálat is.

• **Igaz ugyan, hogy az export-import bürokráciája jelentősen csökkent, de a pályázatokon való részvétel már kevésbé.**

– Nézze, valamit valamiért. Ha egy termelő a beruházásához, gépvásárlásához 60 százalékos vissza nem térítendő támogatást kap, akkor megéri az a többlet adminisztrációs munka, ami a támogatás igénybevételével jár. A fejlesztéseket meg lehet valósítani pályázat nélkül, kisebb adminisztrációs teherrel, dupla pénzért, vagy fele pénzért, sok utánjárással. Az adminisztráció terhe messzemenően megtérül a támogatás összegében.

• **Mondhatjuk-e, hogy a magyar halásztársadalom az elmúlt tíz évben jóval nagyobb fejlesztéseket tudott megvalósítani, mintha nem volnánk uniós tagok?**

– Ez vitán felül áll. Európai uniós csatlakozás, támogatás nélkül a magyar halászat ezt a fejlődést nem tudta volna elérni, hiszen előtte sem voltunk rá képesek. A fejlesztésekkel elmaradtunk, nagyon sok tó rekonstrukciója késett, nem tudtunk önállóan kamionokat vásárolni, amivel ma ki tudunk menni az európai piacra, hiszen a piac nem olyan, hogy helyben veszi meg a terméket. Ami a jövőbeni reményeinket illeti: a legjelentősebb problémája ma a gazdálkodóknak a védett állatok kártétele. Elsősorban a kormorán, a vidra, a gémekek és más védett fajok tizedelik a tavak halállományát, ezért azt szeretnénk elérni, hogy a 2015-től induló programban ezen kárainkat kompenzálják, és a halászati környezetgazdálkodási programban, amelyben öt éves elkötelezettséget vállalunk, elegendő forrás álljon rendelkezésre. A kutatás-fejlesztés ugyancsak fontos területe a hazai akvakultúrának, miként a közösségi marketingtevékenység, amelyhez már nagyon várjuk a HOP 3. tengelyének megnyitását, ami sajnálatos módon ez ideig elmaradt.

Hajtun György

Új rendelet a vízszolgáltatás díjképzési rendjéről

Dr. Szathmári László, a MAHAL igazgatója az alábbi tájékoztatást kapta az Országos Vízügyi Főigazgatóságtól a térítésmentes mezőgazdasági vízhasználat halastavakat érintő kérdésében.

„2014. április 3-án megjelent a 115/2014. kormányrendelet a mezőgazdasági vízszolgáltatás díjképzési rendjéről, amely szerint a vízszolgáltatási díjak azonos módon képzett egységes önköltség-számítási rendszerben kerülnek bevezetésre. Az egységes díjképzési rendszer alapját a vízszolgáltatáshoz szükséges tevékenységekhez kapcsolódó költségtervezők képezik, vagyis a ráfordítással arányos költségkalkuláció. Célja, a mezőgazdasági vízszolgáltatás hosszú távú fenntarthatóságának biztosításán túl, a valós költség-számítás biztosítása és a többfunkciós vízi létesítmények költségmegosztási módszerének kialakítása, figyelembe véve a közérdeket és a közérdeket is.

A rendelet 2014. 05. 26-tól biztosítja a térítésmentes mezőgazdasági vízszolgáltatást. A halastavak idényben belüli vízpótlásához szükséges vízigény biztosítása sorolható a térítésmentes vízszolgáltatás körébe. A forrás biztosítására a kormányrendelet jóváhagyása alapján előreláthatólag az év második felévtől számítunk.”

Tájékoztató víziállat-egészségügyi tanfolyamról

Tisztelt Érdeklődő!

A Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal Állategészségügyi és Állatvédelmi Igazgatósága a Magyar Haltermelők és Halászati Vízterület-hasznosítók Szövetsége (MAHAL) közreműködésével képesítő víziállat-egészségügyi tanfolyamot szervez.

A képzés célja a résztvevők víziállat-egészségügyi ismereteinek bővítése annak érdekében, hogy a víziállat-egészségügyi felügyeleti feladatokat megfelelő képesítéssel rendelkező víziállat-egészségőrök láthassák el.

A tanfolyam várható időpontja: **2014. október eleje**

A tanfolyam helyszíne: a **Hunguest Hotel Griff** rendezvényterme (1113 Budapest, Bartók Béla út 152.)

A tanfolyam várható díja **12 000-15 000 Ft/fő** között lesz (a jelentkezők létszámától is függ). A díj tartalmazza a képzés, a vizsgáztatás és a bizonyítvány, valamint az étkezés költségeit.

A tesztvizsga sikeres teljesítése esetén a bizonyítványt a Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal Állategészségügyi és Állatvédelmi Igazgatósága fogja kiállítani és a MAHAL fogja megküldeni.

A tanfolyam létszámának felméréséhez várjuk az előzetes jelentkezéseket az alábbi e-mail címre: hajni@magyarhal.hu

A végleges információkat (időpont, díj, program, jelentkezési adatlap) ezek ismeretében fogjuk kiküldeni a jelentkezők megadott e-mail címre.

A tanfolyammal kapcsolatos esetleges kérdéseivel forduljon bizalommal *Schmidtné Vizi Hajnalkához* (tel: +36 1 355 7019; mobil: +36 30 3108978)

Dr. Nemes Imre
igazgató főállatorvos
NÉBIH

Dr. Szathmári László
igazgató
MAHAL

Kutatók és termelők az ágazat lendületvételeért

A Magyar Akvakultúra Szövetség (MASZ) és a Debreceni Egyetem 2014. március 28-án „Kutatók és termelők együtt az ágazatfejlesztés lendületvételeért IV.” címmel interaktív workshopot rendeztek Debrecenben a magyar halászati ágazatban érintett kutatók, oktatók és termelők részvételével. A rendezvény alapvető célja volt a halászati termékpálya mentén az innováció ösztönzése, valamint az, hogy ezzel is hozzájáruljon ahhoz, hogy az innováció meghatározó pillér legyen a MAHOP végrehajtása során 2014–2020 közötti uniós költségvetési időszakban. A konferencia iránti jelentős érdeklődést mutatja, hogy szinte valamennyi, az ágazatban érintett hazai kutatóhely és felsőoktatási intézmény, illetve vállalkozás képviseltette magát.

A szakmai fórumon vitaindító előadások hangoztak el, melyeket felkért hozzászólók egészítették ki. Ezt követően minden résztvevőnek lehetősége nyílt részletesen kifejteni véleményét a téma kapcsán.

A workshop elnöki tisztét Dr. Váradi László töltötte be, míg a moderátori feladatokat a rendezvény házigazdája képviselőjében Dr. Szűcs István látta el.

A fórumot a Vidékfejlesztési Minisztérium, Erdészeti, Halászati és Vadászati Főosztályáról Bardócz Tamás főosztályvezető nyitotta meg, és a résztvevőket tájékoztatta az ágazatot érintő szabályozás változásairól, valamint a jövőbeli ágazati támogatások lehetőségeiről. Kifejtette, hogy a HOP 3. tengely intézkedéseiben belül még ez év első felében elindul egy, az ágazati innovációt szolgáló program, amely oktatási és kutatási intézményeknek 100%-os, vállalkozásoknak 80%-os támogatást nyújt innovatív fejlesztések, pilot projektek megvalósításához. Az első előadást Dr. Váradi László tartotta a vietnami akvakultúra sikertörténetéről és annak számunkra is alkalmazható tapasztalatairól. Felkért hozzászólóként a termelői szféra részéről Hoitsy György (Hoitsy és Rieger Kft.) képekkel gazdagon illusztrálva mondta el a Vietnamban szerzett gyakorlati tapasztalatait.

A Horvátországból meghívott vendég-előadó, Goran Cesnovar előadásában egy modernizált pontytermelő komplexum (PP Orahovica) kialakítását mutatta be. Előadásából képet kaptunk cégük és Horvátország haltermeléséről, halfeldolgozásáról és a kereskedelemről. Jövőbeli céljaikból kiderült, hogy elsősorban a takarmánytermelés fejlesztésével, az alapanyagok és a megtermelt takarmányok minőségének szabályozásával, új halfeldolgozó építésével, a termékek hozzáadott értékének növelésével és a kínálat bővítésével, valamint az édesvízi halak és haltermékek

Bardócz Tamás főosztályvezető (VM) nyitotta meg a fórumot

népszerűsítésével kívánják növelni a piaci szerepüket. Felkért hozzászóló Puskás Nándor volt a Hungarotrade Fish Kft.-től. Prof. Dr. Bercsényi Miklós „Intenzív (tápos) tavi haltermelés” címmel tartott előadást, melyben bemutatta az intenzív termelés előnyeit és hátrányait. A Czikkhalas Kft.-től hozzászólóként Egyed Imre számolt be saját tapasztalataikról.

Borbély Gyula, a Jászkiséri Halas Kft.-től az intenzív rendszerek elfolyó vízének kezelési lehetőségein belül a hidropónia jelentőségéről, típusairól és hatékonyságáról beszélt. Radics Ferenc a Szarvas-Fish Kft.-től hozzászólásában saját gyakorlati tapasztalatait ismer-

ette az elfolyó víz kezelése kapcsán. Nagy Gábor, az Aranypony Zrt. munkatársa a kombinált (intenzív-extenzív) lesőharcsa (*Silurus glanis*)-nevelés lehetőségeit és gyakorlati tapasztalatait mutatta be. Előadásából megtudtuk, hogy a kutatási program elsődleges célja a minőségi halhústermelés fokozása, a pontytermelő gazdaságok fenntartható hozamnövelése, a lesőharcsa folyamatos piacon tartása és a környezetkímélő termelés megvalósítása. Dr. Hegyi Árpád, a SZIE Halgazdálkodási Tanszékének munkatársa hozzászólásában a tanszékükön folyó munkákból szerzett hasonló irányú tapasztalatait osztotta meg a résztvevőkkel.

Halasi-Kovács Béla a SCIAP Kft.-től a magyarországi tógazdálkodás természeti-érték-fenntartó szerepét és ökológiai szolgáltatásait elemezte, illetve bemutatta a tógazdasági haltermelés gazdasági, vízgazdálkodási, természetvédelmi és társadalmi jelentőségét. Az előadás felkért hozzászólója, Sztanó János a Szegedfish Kft. gyakorlati tapasztalatait mutatta be.

Az előadásokat követően kérdések és hozzászólások hangzottak el a résztvevőktől, majd a tanácskozást Dr. Váradi László összegzése zárta, amelyben megállapította, hogy az előadások és a hozzászólások is jelezték, jelentős innovációs erőforrások vannak az ágazatban, amelyek mobilizálását segítheti a Bardócz főosztályvezető által említett program.

Az előadások teljes anyaga megtekinthető a MASZ honlapján: <http://www.masz.org>

A rendezvényt a Vidékfejlesztési Minisztérium támogatta az agrárágazati és vidékfejlesztési szervezetek számára kiírt pályázat keretében.

Bozáné Békefi Emese

Léghűtéses seprűs motorok
Típus: Scavenger Backwater Motors

- 4,8 LE-től – 21 LE-ig
- kézi vagy elektromos indítás
- léghűtéses négyütemű Honda motor
- nincs többé dugulás a hűtőrendszerben
- alacsony fogyasztás
- hínáros, szennyezett vizekben is

Két- és négyütemű munkamotorok
Mercury külmotorok 2,5 LE-től

- könnyű súly
- egyszerű kezelhetőség
- teljes körű alkatrész ellátás
- országos szervizhálózat

www.interservice.hu
Tel: 06/1/365-1831; Fax: 06/1/365-1830
e-mail: interservice@i-online.hu

Ha hatékonyan, gazdaságosan akar dolgozni válassza az Interservice Kft. csónakmotorjait!

Az EATIP éves közgyűlése

Az Európai Akvakultúra-technológiai és -innovációs Platform (EATIP) Brüsszelben tartotta éves közgyűlését 2014. április 3-4-én. A közgyűlésen 53 fő vett részt, hazánkat a Szent István Egyetem (mint a Magyar Halgazdálkodási Platform koordinátorát és EATIP-tagot) három fővel (*dr. Müllerné dr. Trenovszki Magdolna, Szentes Katalin és dr. Urbányi Béla*), illetve a HAKI-t (mint EATIP-tagot) *dr. Váradi László* képviselte. A közgyűlés kétnapos programjának első napján az EATIP és a különböző európai programok, projektek és kezdeményezések kapcsolata volt a fő téma, míg a második napon került sor az EATIP közgyűlésére.

Az „Európa 2020”, az „Innovációs Közösség (Innovation Union)” stratégiák, illetve a „Horizont 2020” kutatási és innovációs keretprogram megvalósítása során az Európai Bizottság számít az európai technológiai platformokra (ETP), mint külső tanácsadó szervezetekre, különösen a kutatási politika kialakításában, illetve a kutatási prioritások meghatározásában. Az EATIP az EU egyik hivatalosan elismert technológiai és innovációs platformja, mint ahogy az ETP-stratégiában is szerepel (<http://cordis.europa.eu/technology-platforms>). Ebből következik, hogy az EATIP-nek szerepe lesz a Horizont 2020 kutatási és innovációs keretprogram végrehajtásában, illetve folytatódik az az

EATIP-munka, amelyik az Akvakultúra-kutatási és -innovációs Stratégia (SRIA) kidolgozásával kezdődött.

A közgyűlésen így kiemelt szerepet kapott az EATIP részvételi lehetőségének megvitatása a Horizont 2020 keretprogram projektjeiben, illetve más, az akvakultúrát érintő projektekben.

A Horizont 2020 program végrehajtása során az EATIP egyik kiemelt feladata kell hogy legyen a kis- és közepes vállalkozások (KKV-k) mobilizálása. Ezt segíthetik az EATIP tükörplatformjai, amelyek tevékenységéről az egyes nemzeti platformok vezetői számoltak be, közöttük Dr. Urbányi Bélác (SZIE, Gödöllő) a Magyar Halgazdálkodási Technológiafejlesztési Platformról. Az olasz, a norvég és a francia szakemberek beszámolóit az érzékeltették, hogy a korábbi aktív nemzeti platformkezdeményezéseknek nem volt folytatása (ez alapvetően a magyar platformra is igaz), illetve vannak termelői hálózatok és klaszterek (pl. Németországban és Skóciában), amelyek azonban nem „igazi” tükörplatformok.

A közgyűlést a platform elnöke, *Gustavo Larrazabal* és főtítkára *Courtney Hough* vezette, illetve részt vett azon *Torgerv Edvardsen*, a platform pénzügyi vezetője. Az EATIP főtítkára szóban is kiegészítette a tagok számára írásban átadott 2013. évi beszámolóját. Az

EATIP elmúlt évi tevékenységében kiemelkedő az „Európai Akvakultúra Jövője” kiadvány elkészítése és széleskörű terjesztése. A kiadványból eddig 2700 példányt juttattak el az európai akvakultúra különböző szereplőjéhez. (*A kiadvány a MASZ jóvoltából magyar nyelven is rendelkezésre áll. A szerk.*) Az elmúlt évben az EATIP képviselői számos, az EU akvakultúrafejlesztésének szempontjából fontos tanácskozáson vettek részt. Figyelemre méltó az EATIP fontos EU-projektekben való részvétele (Aquainnova; AquASEM; Aquamed; Euroshell). Az EATIP vezetői szerepét a 2013. év átmeneti év volt a SRIA kidolgozása és végrehajtása között. 2014-ben a Horizont 2020 programban megjelennek a SRIA-javaslatok.

Az EATIP az európai akvakultúrafejlesztés fontos szervezete, amely aktívan részt vesz a szakmai politika alakításában, programok és projektek végrehajtásában. Fentiek figyelembe vételével az EATIP tevékenységében különösen fontos a magyar részvétel megtartása és megerősítése, valamint célszerű lenne további hazai tagokat toborozni (elsősorban a for profit szektorból). Ez elsősorban azért fontos, mert érzékelhető az EU forráselosztásának azon iránya is, hogy működő szakmai szervezeteket (mint az EATIP) kíván bevonnai a pályázatok bírálatába és kezelésébe.

Urbányi Béla-Váradi László

Tovább él a brazil kapcsolat

Hazánk a rendszerváltás előtt vezető szerepet játszott Brazília halászatának és akvakultúrájának fejlesztésében. A '80-as évek közepén volt olyan időszak, amikor 30 magyar szakember tanította és képezte a brazil kollégákat a mesterség rejtelmeire.

A rendszerváltást követően ez a folyamat megszakadt, így a kapcsolat csaknem 20 évig aludta csipkerózsika-álmát. Két évvel ezelőtt mindkét ország eldöntötte, hogy újból felépíti a korábban kölcsönösen gyümölcsöző együttműködést. Ennek eredményeképpen múlt évben hazánkba látogatott a brazil halászati miniszter, aki több helyszínen tett látogatást és folytatott egyeztető megbeszéléseket. Ezt követően a brazilok több projekttervet dolgoztak ki, majd *Borbély Gyula* és *Ittész István* személyében szakembereink Braziliában folytatták a megbeszéléseket. Az államközi megállapodásnak köszönhetően több brazil hallgató hazánkban folytatja 10 hónap időtartamú tanulmányait BSc. és MSc. szinten. További terv, hogy PhD-képzésre is érkezzenek hazánkba hallgatók.

A fenti folyamatok szerves folytatásaként látogatott hazánkba *Edemilson Brandão*, a Passo Fundo-i prefektúra képviselője, aki

egyben a Passo Fundo-i egyetemen is oktató (korábban rektorhelyettesi funkciót töltött be ott). Látogatásának célja volt, hogy a prefektúra és az egyetem szintjén közös célterületeket találjon és ehhez együttműködéseket indítson. Egyik lényeges együttműködési lehetőség a helyi, lokálisan jelentős halfajok tenyésztési és szaporítási technológiájának fejlesztése, melyhez hazánk szakemberei tudás- és technológiaközvetítéssel járulhatnak hozzá. Kiemelt terület lehet a különböző halfajok feldolgozási módszereinek fejlesztése, és a kész termékek piacra juttatásának elősegítése. Komoly igény mutatkozik helyi, már felsőoktatásban tanuló hallgatók ismereteinek és tudásának fejlesztésére hazai intézményekben (egyetemi és magánvállalkozói közegben), valamint a korábban sikeresen működtetett felnőttképzés újraélesztésére. További lehetőségként azonosították a felek a közös érdekek mentén szerveződő kutatás-fejlesztési (K+F) projektek létrehozását, a potenciális partnerek közötti eszmecsere és az információáramlás beindítását.

Tisztában kell lenni azzal, hogy Brazília a világ 6. legfejlettebb gazdaságával rendelkezik, és a 30 évvel ezelőtti viszonyok mar-

Edemilson Brandão, a Passo Fundo-i prefektúra képviselője az együttműködésben dolgozik

kánsan megváltoztak. Napjainkban Brazília mint megrendelő jelenik meg a tudás- és technológiatranszfer piacon, határozott igényekkel, melyhez olyan partnereket keresnek, akik ezen igényeket részben vagy teljesen kielégítik. Jelenleg hazánkban megvan az az előnye, hogy államigazgatási szinten olyan szakemberek dolgoznak Braziliában, akiknek jó emlékei vannak a magyar szakemberek munkájáról és minőségéről. Ezt a pillanatnyi előnyt kell tőkévő kovácsolni, és közös érdekek mentén újra-szervezni a korábbi sikeres együttműködéseket. Csak rajtunk múlik, mennyire leszünk sikeresek!

U. B.

Tisasülyön rendben mennek a dolgok

Ha valaki Tisasüly közelében jár, érdemes megtekinteni a Tiszahalker Kft. tógazdaságát. A természetes környezetbe jól illeszkedik a 420 hektáros vízfelület, amelyen nem csupán haltermelés folyik, hanem a környezetet is ápolják, a biodiverzitást fenntartják. Kovács Zoltán ügyvezető igazgató – a MAHAL felügyelő bizottságának elnöke – szívesen eligazít: a tógazdaság a Tisza szabályozása előtti vízjárta részen, Tisasüly községtől 4 km-re nyugatra helyezkedik el, s a tizennégy termelő, a három ivadéknévelő tó és közvetve a teletetők feltöltését és vízpótlását a Tiszából biztosítják. Nemcsak a környezetről, hanem a gazdálkodási eredményekről is szót váltottunk.

Az elmúlt év gazdálkodási szempontból nem volt kiugró, azt mondhatjuk, hogy jó közepes évet zárt a Tiszahalker Kft., kezdte mondandóját az igazgató. Minden korosztályú hal termelésében elfogadható eredmények születtek, s az értékesítési árakban sem volt probléma. Azt nem lehet mondani, hogy a piacon minden simán zajlott, mivel az egyik multinacionális céggel megszaktak a kapcsolatok. Éveken keresztül szállították az étkezési pontyot a Cora, majd az azt megvevő Auchan áruházakba, ám 2013 decemberében – miután nem csökkentették a korábbi beszállítói árat – a szerződést felbontották.

A multicégek sajátos árpolitikával élnek: a hazai piac szereplőit fordítják egymásnak, így törik le az árakat. Miután a cég nem adta olcsóbban a halat, a Hortobágyi Halgazdaság Zrt. lépett a helyükbe, hiszen a hortobágyi cég olcsóbb halat kínált. Így ma már a szolnoki áruházban is a hortobágyi halat árulják. Mindez azonban nem rendítette meg a céget, mivel ez a piac ugyan elveszett, de helyébe azonnal megjelent egy új vevő, akinek magasabb áron tudták eladni a halat, mint amennyiért korábban az Auchannak szállították. Anyagi veszteség nem érte tehát a céget, ám az állam rosszabbul járt, mert a hortobágyi cég állami tulajdonban van, s azzal, hogy olcsóbban adta a halat, a cég bevétele is kevesebb lett. Az igazgató joggal gondolja úgy, hogy Tisasülyről könnyebb kiszolgálni egy szolnoki céget, mint Hortobágyról.

Ami a téli időszakot illeti, igen enyhén télen vagyunk túl, amelyről még mindig nehéz eldönteni, hogy jó vagy rossz hatással volt-e a halra, jelentette ki Kovács Zoltán. A kettős érzés nemcsak az igazgatóban alakult ki, hanem kollégáiban is, mivel a tavaszi lehalászások már megmutatkoztak azok a negatív jelek, amiket az enyhe időjárás okozott. Mivel a tavakat nem borította jég, a halak nem tudtak igazán elvermelni, vagyis azokban a tavakban, ahol nem történt meg az őszi lehalászás, nem pihenhettek megfelelően. Az viszont előny, hogy a tavasz jó három héttel korábban érkezett, így a halak jobban érzik magukat. Összességében nincs panasz a igazgatónak,

Kovács Zoltán bizakodva várja az új szezont

mert mint minden év kezdetekor, most is bizakodva várja az új szezont. A népesítési anyag – egy- és kétnyaras korosztályban – rendelkezésre áll, s ahol szükséges, még be tudnak vásárolni a hiányzó korcsoportból. A piacon egyébként az egynyaras korosztályból kevesebb van a megszokottnál, a kétnyarasból viszont kínálati a piac. Az étkezési halból szintén hiány várható, akár már májusban is. Az igazgató szerint úgy tűnik, hogy a 2014-es esztendő lesz az az év, amikor három-négy év után újfent lehet majd árat emelni az étkezési pontynál. Ez az ár (tőparton) Tisasülyön 630–650 forintot jelent, ami – mondhatni – a megszokott árszintet 5-10 százalékkal haladja meg. Itt ugyanis 600 forint alatt nem adják a ponty kilóját.

A cégnél mindig nagy hangsúlyt fektettek az innovációra, a fejlesztésekre. Öt éve, hogy megírtuk a trágyaszóró hajót, amelyet saját fejlesztésben alakítottak ki, s ma már jól bevált eszköze a tápanyag-utánpótlásnak. Kovács Zoltán úgy fogalmaz, hogy nekik igen jól jött az uniós tagság, mert az elmúlt tíz évben, amióta tagjai vagyunk az EU-nak, sok-sok tízmillió forintot tudtak a közösségi pénzből fejlesztésekre költeni. Mindenképpen jó dolog, hogy részesei vagyunk a közösségi támogatásnak, mert minden évben sikerült valamilyen fejlesztési projektet, beruházást megvalósítaniuk. Ezekbe a fejlesztésekbe a tőrekonstrukciótól a technikai, technológiai fejlesztéseken

át az útépitésig minden elképzelésük belefért. Kizárólag saját erőből ezeket a fejlesztéseket nem tudták volna elvégezni, magyarul égető szükségük volt arra, hogy a pályázatokat kiírják. Kovács Zoltán szerint nemcsak a saját cégükre igaz ez a megállapítás, hanem az egész magyar halászati ágazatra. Elég csak körbenézni az országban: ennyi jó minőségű halszállító járművet még nem láttunk az utakon, de ennyi intenzív rendszer sem épülhetett volna meg uniós támogatás nélkül. Ami viszont elgondolkodtató, hogy nem valósult meg minden támogatott pályázat célkitűzése, vagyis nem elég hatékonyan hasznosultak a támogatási forintok. Kovács Zoltán még jól emlékszik a SAPARD-pályázatok értékelésére, amikor is kiderült, hogy a támogatás elköltése után öt évvel tíz halastavi SAPARD-pályázatból csupán két működő vállalkozást sikerült megtalálniuk. Ez pedig igen lehangoló eredmény. Kovács Zoltán szerint az az uniós elképzelés, miszerint mindenki egyenrangú félként pályázhat különböző szakmai feladatok megoldására, mára már csődöt mondott. Szakmai feladatoknál nem lehet mindenkit egy kalap alá venni, szükség volna egyfajta szelekcióna is a pályázatok elbírálásakor.

Tavaly nyáron Kovács Zoltán meghívta a szakma két nagy öregjét, Pékh Gyulát és Balogh Józsefet. Arról a látogatásról nehéz lett volna tudósítani, mert annyira szerzeágázó volt a beszélgetés, kavarogtak a térműlt, a közelműlt s a jelen történései. Annyit azonban elmondhatunk, hogy mindkét szakember elismerően szolt a gazdaság állapotáról, az itt folyó szakmai munka színvonaláról. Am egy kritika is megfogalmazódott Balogh József részéről: szerinte szükség volna egy székház megépítésére ahhoz, hogy egy ilyen cég a hírnevéhez méltó módon fogadhassa a vendégeket, üzleti partnereket. Kovács Zoltán bevallja, hogy azóta sem történtek lépések a székház megépítése érdekében, mert minden filélt a termelés infrastruktúrájára kell fordítaniuk. De nem mondanak le a kultúrált munkahelyi környezet kialakításáról sem, mert csak rendezett körülmények között lehet jó munkát végezni, s az emberek igényét is így lehet csak fejleszteni. Az iroda megépítésének kérdése továbbra is függőben van, a tulajdonosok részéről is van ilyen szándék, de a termelési infrastruktúra fejlesztése továbbra is elsőbbséget élvez. Jelenleg is folyik egy 23 hektáros tőrekonstrukciója, ami igen komoly munka. Az elmúlt években a 17 tóból 15-öt már felújították, a két tő rekonstrukcióját pedig a közeljövőben szeretnék befejezni. Ha ezeken túl vannak, akkor jöhet az irodaház megépítése.

H. Gy.

Egy kitüntetés margójára

A IV. Gödöllői Halászati -Horgászati Szakembertalálkozó egyik kiemelt eseménye, hogy e rendezvény keretében adja át a Halgazdálkodási Tanszék az általa 2011-ben alapított díjat. Az idén Radóczy János vehette át a kitüntetést. Az indoklásban az olvasható, hogy Radóczy János ügyvezető és tulajdonos a Szabolcsi Halászati Kft. alapítója. Vállalkozása szoros partneri együttműködést ápol a tanszékkel. A cég több kutatás-fejlesztési projektben partnerre vagy megbízója a tanszéknek, segíti a tanszék által elnyert kísérleti munkák megvalósítását. A szakmaiság mellett a szakember kollégától emberséget, tudásra alapozott őszinte és nyílt kommunikációt is elsajátíthatnak a graduális és posztgraduális hallgatók, valamint aktívan részt vesz a tanszék szak- és diplomadolgozat-értékelő munkájában is.

• **Kedves Jancsi, bevallom, engem meglepett ez a szép kitüntetésed, mert új oldalról ismerhetlek meg...**

– Őszintén megmondom, engem is meglepett. Annál is inkább, mert én nem Gödöllőn, hanem Debrecenben szereztem a diplomáimat. Ugyanakkor azt gondolom, hogy az elismerés nem csak nekem, hanem a cégemnek, a fiainknak és a végzett tevékenységnek szól. Az elmúlt években több, mondhatni, sok olyan kutatásban vettünk és veszünk részt, amelyeket a gödöllői egyetem halgazdálkodási tanszékével közösen valósítunk meg. Szoros tehát a kapcsolatunk, s talán ezért gondoltam rám, ránk a tanszék vezetői a kitüntetés odaítélésakor. Meg kell jegyezni, hogy az általam nagyra becsült Csoma Tóni barátom néhány évvel ezelőtt, amikor ő vette át ezt a kitüntetést, azt mondta, hogy ezt a díjat én valószínűleg nem kaphatom meg. Nyilván azért mondta ezt, mert tudta, hogy Debrecenben végeztem.

• **De ha jól tudom, Woynarovich professzor sem ott végzett, mégis az első között kapta meg ezt a díjat. Egyébként igen neves névsorba kerültél...**

– Így igaz, hiszen Lexi bácsi és Csoma Tóni mellett Tamás Gizella, Egyed Imre, Balogh Józsa szerepel az egyetem dicsőségtábláján, s ez nagyon is megtisztelő a számomra. Nem vagyok egy érzékeny ember, de őszintén mondom, hogy meghatódtam az örömtől. Egyébként Egyed Imrével együtt jártam a szakmérnökre, amit 1986-ban végeztem el.

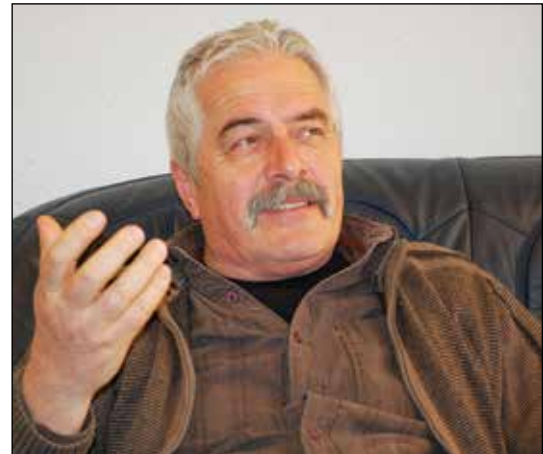
• **A díjra azokat a szakembereket választják ki, akik sokat tettek a hazai halászat fejlesztéséért. És te sokat tettél erre az asztralra.**

– Hát köszönöm, ha te is így látod. A mi szakmánk tele van olyan tényezőkkel, amelyek miatt az ember nehezen tudja eldönteni, hogy, amit ő maga tett a saját berkein belül, az hogyan viszonyítható a mások tetteihez, a másik gazdaságnak az eredményeihez. Itt minden egyedi. Sokszor gondolkodtam azon az elmúlt harminc évben,

hogy miért nem figyel rám senki. Sokáig nem is igen szólaltam meg a közösségi fórumokon. Nos, azért nem, mert annyiféle megnyilvánulás hangzott el az adott rendezvényen, hogy megingatott a meggyőződésemben: lehet, hogy én látom rosszul.

• **Ahogy jöttem hozzád, azt tapasztaltam, hogy az ország keleti része is igen sokat fejlődött az elmúlt évtizedekben. Ugyanakkor jól emlékszem még azokra a bélyegekre, amelyeket erre a tájakra ragasztottak. Innen felküzdeni magatokat nem volt egyszerű feladat, s különösen az volt nehéz, hogy ilyen hosszú távon megmaradjatok. Idén ugyanis már 30 éves a cégetek.**

– A cég alapításakor a társaimmal együtt fel kellett ismernünk, hogy itt nem lehet sztereotípiákban gondolkodni, mert minden egyedi, minden problémára meg kell találnunk a saját megoldásunkat, mert még üzemen belül is eltértek a tavak adottságai. A helyzet akkor sem engedte meg az embernek, hogy ne figyeljen oda például a vízhasználatra: tavasszal még feltölthetjük a tavakat, de ősszel már nem, mivel nincs annyi csapadék, amellyel a párolgást pótolhatjuk. A Tiszából nem tudunk vizet szivattyúzni, legalábbis reális áron nem. Azt viszont tudtuk, hogy ha meg akarunk maradni, akkor igen nagy erőfeszítéseket kell tenni és minden tudásunkat latba kell vetni a siker érdekében. Éltünk át olyan aszályos éveket, hogy a 600 hektárból kétszázban nem volt víz, s megértük azt is, hogy a halunkról engedték le az öntözéshez a vizet. A vízhiány egyben oxigénhiány is, ezért fontos volt, hogy minden nap hajnalban a tóparton legyek, mert bármi bekövetkezhet, s intézkedni kell. Azt is megtanultam, hogy mindent magamnak kell kitalálni, mert minden tónak más-más a természetrajza. Az ember tudatát megerősíti az is, hogy egész évben dolgozol, és mindenféle problémától eltekintve nem tudod, hogy mi lesz a végeredmény. Ez csak utólag derül ki, amikor már lehalászták. És az is kérdés, hogy hova adod el a megtermelt halat. Sze-

Radóczy János: itt nem lehet sztereotípiákban gondolkodni

rintem a piac kérdése minden tógazdaságnál hasonló helyzetet teremt. A piac ugyanis mindenki számára egyforma. Fél évig dolgoztam azon az egyetemi oktató kollégákkal, illetve a Haltermosz akkori ügyvezetőjével, hogy létrehozzunk egy termelői szervezetet. A legnagyobb gazdaságok is le-tették a szándéknyilatkozatukat a belépés mellett, a fő cél az volt, hogy integráljuk az egész országot. Meggyőződésem, hogy néhány, egyébként csak ártani tudó halas gazdán mulott, hogy ez akkor nem jött létre. Lehet, hogy álom volt, ami más országokban már valóság, de a magyaros hozzáállás, egyes emberek esetében saját maguk túlbecsülése, gúzsba kötötte ezt a kezdeményezést. Érdekes, hogy azóta pont az ő hangszórójukból hallatszik az együttműködés igénye.

• **Értsem úgy, hogy ma is széthúznak az ágazat szereplői?**

– Értsed, hiszen mindenki a maga pecsenyét sütögeti, de szeretnének belelátni a másik tepsijébe is.

• **De te is sütögetted a magadét, csak akartál egy hátországot.**

– Így van, a pecsenyesütögetésre rá voltam kényszerítve, mert én csak egy irányba terjeszkedhettem, mégpedig az országba befelé. A keleti határokon akkor még nem engedték át a halat. Szerencsére ma már más a helyzet.

• **Elég sokat beszélgettünk az elmúlt évtizedekben, de tőled soha nem hallottam olyan panaszt, hogy rosszul megy a cégnek. Pedig volt itt minden, az aszálytól a ciánszennyezésen át az árvízig. Szerintem ismét jó helyre adta az egyetem az elismerést, mert a cégedre jellemző az innováció, a fejlesztés; az előremenekülés egyfajta stratégiátok is.**

– Szépen fogalmaztál, de most sem vagyok nyugodt, mert a termelés ugyan jól ment, a hal megvan, csak még nincs eladva,

s nincs a pénz a kasszában. Az elmúlt értékesítési szezon rosszabb volt a korábbiaknál, mivel azt tapasztalom, hogy idehaza egyre kevesebben veszik a halat, külföldön pedig csak igen olcsón értékesíthetünk. Probléma tehát most is van. Persze, reménykedünk, hogy megússzuk, ugyanakkor van egy olyan érzésem, hogy úgy járunk, mint a történetbeli halász. Ő pedig úgy járt, hogy elkezdte a vállalkozását egy csónakkal és egy hálóval, egy közigazdász fejlesztésre serkentette, s egyre több csónakot, hajót, feldolgozót vett, mignem csődbe ment, és ismét a csónakban találta magát a hálójával. Végül nem tudta, hogy miért is csinálta az egészet az elmúlt húsz évben.

• Nem úgy ismerlek, hogy őrzöd még a csónakot és a hálót, amivel először kimentél a Tiszára. Ha marad is valami, már nem csak az marad...

– Ez igaz. És én is reménykedem abban, hogy a piac jól alakul, de ez még csak remény. Ugyanakkor sok a felesleges küzdelem, és a horgászvizekkel kapcsolatban, mindenféle indok nélkül, sokan, sokat piszkálnak. Ez pedig idegileg megviseli az embert. Az ugyanis nem piacgazdaság, ha nincs esélyegyenlőség, és a feltételeket hatalmi szinten, személyre szabottan osztogatják.

• Válasszuk ketté a dolgot: tógazdaság és természetes víz. Te az az igazi halászember vagy, aki termeli a halat, abból megpróbál megélni, ugyanakkor egy szolgáltatói ágat is fejlesztettél a horgászok részére, akiket szintén kiszolgálás a Tisza háromezer hektárján. Ez viszont nagy feladtság is.

– Amikor azt mondtad, hogy én igazi halász vagyok, ez legalább akkora megtiszteltetés, mint a gödöllői egyetem kitüntetése. És ezért van az, hogy én például megalázva érzem magam, a természetesvízi halászokkal együtt, azért, ahogy az új törvény kapcsán bánnak a halással. Hagyták ugyan, hogy a halász a vízen legyen, de meg kell mondanom, hogy melyik koordinátpontnál akar a vízre menni, mikor mit akar fogni, hol akar kipakolni, és a szerszámaikat meg kell jelölnie. Mintha potenciális bűnöző lenne, akinek a lábára rá kell csatolni a GPS-t, hogy a hatóság minden rezdüléséről tudjon. Miért nem készítenek egy ilyen nyomkövető karperecet, amit a halász csuklójára szerelnek? Így legalább nem kellene azzal foglalkoznia a halásznak, hogy minden mozdulatát jelentse. Mellette pedig ott a horgász, akiről csak azt lehet megtudni, hogy hogyan hívják s van-e engedélye. S mindehhez néhány száz halór van, aki a halászt és a horgászt is ellenőrzi. Félre ne értsd, az új szabályozás sok pontjával egyetértek, például azzal, hogy a halász tevékenységét szabályozzák, de ennyire szigorú ellenőrzésre nem számítottam, mivel – még egyszer mondom – ez a halászok megalázása. A törvényhozók azt mondják, hogy nem tiltottuk le a vizekről a halászokat, csak olyan helyzetet teremtettek, hogy majd elmegy a kedvük a halászástól.

• Említhetjük a Balaton példáját is...

– A Balatonról csak felületes híreim vannak, és most meg fogsz lepődni. Nem tudok azonosulni a Balaton problémáival, mert ők sem azonosultak a mi problémáinkkal. Az egy önálló, zárt rendszer. A cég egy ideje beintegrálódott a halászati szövetségbe, de minden másként megy, mint a folyóvizeken és holtágakon. Lásd például a közös jegyet: a mi területi engedélyünk ára nem köszön vissza a fehér jegyében, a Balatoné viszont igen. Ő akkor lép be a közös horgászterületbe, ha megkapja azt az ellenértéket, mint amennyiért más váltana náluk egy területi engedélyt. A szövetség belső területi engedélyével ugyanez a helyzet. S ezt mindenki tudomásul veszi, csak azt nem értem, hogy nekünk miért kell vele közösködni. Szerintem az új törvény anomáliái is abból adódnak, hogy egy törvényben kellett kezelni a halászok, a természetes vizek, a Balaton szabályozási kérdéseit. De kérdezem, hogy miért nincs szinte semmi változás a belvizek kezelése esetében? Pedig ezek a belvizek a hazai természetes vízfelület 75 százalékát adják, és zömmel horgászkezelésben vannak.

• Ha a halászszervezetek elveszítik jogosultságukat, akkor mi lesz a természetes vizekkel?

– Manapság nem ez a fő szempont. Arról van szó, hogy egy nagy tömörülés ki akarja szorítani a kis tömörülést. De hogy a hallal mi lesz, az nem sokakat érdekel. Szerintem a halászati felügyelőket kellene megerősíteni úgy, hogy legyen üzemanyaguk, szabadidejük, munkatársuk, hogy jó munkát végezhesenek. S akkor eldőlné a nagy kérdés, hogy Radóczy telepít-e halat vagy csak mondja. Őrzi-e vagy csak mondja. Az tény, hogy a legtöbben a mi vízünkre váltanak engedélyt a környéken, ami jelzi, hogy van mit kifogni a Tiszából. De hogy mit dolgozol érte az már senkit nem érdekel.

• Sok múlik azon, hogy milyen lesz a pályázati kiírás és kik döntenek benne.

– Ez igaz, de azt sem szabad elfelejteni, hogy többedmagammal vagyunk úgy, hogy harminc éve kezelünk valamilyen természetes vizet. Ez időszak alatt nőtt meg a horgászok létszáma annyira, hogy már kevés nekik a vízfelület. Mitől lett a horgász horgász? A halászok tevékenysége nyomán, mert rendelkezésre álltak olyan vízfelületek, ahol a szabadidejét élményben gazdagon eltölthette. De amikor kialakult az a helyzet, hogy olyan sokan lettek, hogy már nem tudnak halat fogni, akkor a halászt szemelték ki ellenségnek. És mi lesz, ha már nem lesz halász a vízen? Kit fognak szidni azok a horgászok, akik eddig sem és ezután sem fognak halat? S van az éremnek egy másik oldala is. A horgászoknak van egy érdekképviselői szervezete, a MOHOSZ. Ha a MOHOSZ fogja a vizeket kezelni, amit természetesen nagyon szeretne, akkor a horgászok érdekképviselő nélkül maradnak, mert a szövetségeknek gazdálkodási tevékenységet kell majd folytatnia. Ezzel viszont megjelenik a gazdasági

érdekkülönbség – ám nem lesz kontroll. A nonprofit jelleg nem fér össze az üzletszerűséggel.

• Törvény ide vagy oda, a halász és a horgász egymásra van utalva, s jobb volna együttműködni és közösen húzni a hálót, mint szétszabdalni.

– Én is így látom. Az a horgász-halász ellentét, amit törvényileg szabályoztak, nem az, amiről mi most beszélünk, hanem az a mézesmadzag, amit a horgászok orra előtt húzgálnak. A horgászvezetőknek nem a halászokkal, hanem a halászszervezetekkel van a bajuk, mert az a néhány halász, aki ma a vízen van, nem oszt és nem szoroz. Remélem, hogy az első kísérletük kudarcba fullad. Egyet elértek, hogy beletrúgtak a halászokba. Olyan érzésem van, hogy a szakmának már fel kell ébrednie, és így vagy úgy a helyére kell tennie a dolgozat.

• Ha már a MOHOSZ-t szóba hoztad, akkor beszéljünk a MAHAL-ról is. Új helyzet van, új helyszínnel, új vezetővel.

– A MOHOSZ-ról még csak annyit, hogy szerintem mint érdekképviselői szervezet nagyon nagy szükség van rá. Ami a MAHAL-t illeti, a lehető legrosszabb időszakban következtek be ezek a változások, mert a szövetség presztízse igen sokat veszített ezekben az eltékozolt években. Nem tudom, hogy miért van szükség arra, hogy a szövetség egy gazdálkodó szervezetet feltökésítsen abból a pénzből, amiből a tagjai érdekeit magasabb szinten képviselhetné. Sokkal fontosabbnak tartom, hogy a szövetségnek markáns arculata, önálló székháza legyen, ahová a gépkocsik maguktól odatalálnak. Amilyen a Vöröskő utca volt. Belátom, hogy azt el kellett adni, de abból a pénzből Budapesten kellene egy szerény, de stabil műhelyt létrehozni, ahol valóban a tagság érdekeit képviselnék a megválasztott tisztségviselők. Ha nekem feltették volna a kérdést, hogy a székházat vagy Dinnyést adjuk-e el, akkor Dinnyésre szavaztam volna. De miután ez a helyzet állt elő, jó volna, ha a szövetség vezetése jobban megnézné, mire költi a székházból befolyt összeget.

H. Gy.

**HIRDESSZEN
A HALÁSZATI LAPOKBAN!**

HIRDETÉSFELVÉTEL:

Petróné Márton Gyöngyi

(06-1) 273-2287

e-mail:

marton.gyongyi@magyarmezogazdasag.hu

Hajcser Anna

(06-1) 273-2303

e-mail:

hajcser.anna@magyarmezogazdasag.hu

Széchenyi Agrár kártya „Jövet-menet”

Egy mozgásban lévő bank,
a mozgásban lévőknek